

Juoksin pitkää käytävää pitkin. Hän seurasi minua, taas. Vedin syvään henkeä ja jatkoin juoksemista. Käteni tärisivät paljon, joten korkokenkien pois saaminen oli vaikeaa. Heilautin ne olkani yli ja toivoin, että ne osuisivat häneen. Kuului kaksi vaimeaa kolausta. Ne eivät osuneet. Juoksin edelleen pitkää käytävää pitkin. Varpaideni alla tuntui lämmin sileäksi hiottu kivilattia. Vieressäni aukesi ovi joka sulautui täydellisesti seinätapettiin. "Psst, Samantha! Tuu tänne", veljeni veti minut kädestä rappusiin. En edes tiennyt, että tässä olisi salaovia, saati sitten rappusia. Noel piti edelleen tiukasti kädestäni kiinni ja juoksi edelläni rappusia alas. Muutaman askeleen päässä näkyi oviaukko. Noel pysäytti minut ja katsoi kasvojani. Hän halasi minua. "Kyllä sinä selviät tästä. Ulkona odottaa helikopteri, nouset sen kyytiin ja se vie sinut turvaan. Pidä itsesi tällä kertaa turvassa, okei?" Hän sanoi samalla kun ohjasi minua helikopteria kohti. Hän suuteli otsaani nopeasti, ennen kuin nousin kopterin sisälle. "Samantha! Tuo se kirja tänne, saman tien", rouva Lemming tiuskaisi pöytänsä takaa. Huokaisin, nousin ylös ja yritin kävellä opettaja pöydän luokse, olin jäänyt hameen helmasta kiinni pulpettiini. Kuulin kun muutamat tirskahtivat minulle, mutta irrotin helman ja kävelin opettajan luo. "Sinä tiedät vallan hyvin, ettei tunneillani saa lukea. Eikö niin? Samantha, anna se kirja minulle. Annoin sinulle jo aiemmin varoituksen tuosta," rouva Lemming sanoi samalla, kun repäisi kirjan pois kädestäni. "Anteeksi, rouva Lemming", mutisin hänelle ja palasin paikalleni. Vedin matikan kirjan repustani. Minulla ei ollut hajuakaan, millä sivulla olimme, joten avasin sen suurin pirtein samasta kohdasta kuin muutkin olivat, ja esitin laskevani laskuja, mitkä näyttivät selkeästi minulle kieltä. "Sinun on turha enää laskea niitä Samantha. Kerätkää kirjanne, läksynä on viisi tehtävää eteenpäin. Tunti on ohi, saatte mennä!" Rouva Lemming yritti turhaan huutaa oppilassurinan läpi. Olin juuri lähdössä kun opettaja kutsui minua takaisin. "Ilmoitan vanhemmillesi, mitä teit tunnilla, ja myös sen mitä luit. Tiedän, että vanhempasi ovat samaa mieltä kanssani, ettei sinun pitäisi lukea tällaista. Se ei auta sinun opiskelujasi, vaan päinvastoin. Noniin, menes nyt siitä, ja lähetä vanhemmillesi terveisiä!" Rouva Lemming huikkasi samalla, kun lähdin jo kävelemään pois päin. Kuulin, kun joku juoksi takanani. Vilkaistuani olan yli näin siellä parhaan ystäväni. Jäin seisomaan paikallani, jotta hän saisi minut kiinni. "Sä luit taas! Mitä mä oon sanonu sulle, sä tiität että kahdestoista merkintä voi jo vaikuttaa sun todistukseen. Se on kyllä takuuvarma stoppi meijä kesä reissulle. Mä tiään hyvin, että sua kiehtoo se kirja, koska siinä on samanniminen päähenkilö ja kaikkee, mut sun ei siltikään tarttis sitä koulussa lukea", Estella saarnasi minulle. "No enää mä en oikein voi. Rouva Lemming takavarikoi sen multa ja lähettää viestin kuulemma vanhemmilleni," kerroin surullisena. "Ohhoh.. Se ei oo kyl hyvä. Sä saat varmaa odottaa huutoa kotona, vaikka toisalta iha hyvä, että kirja otettiin pois, ettet sää lue sitä enää koulussa", Estella katsoi minua säälien. Pääsin tänään aikaisemmin kotiin, koska koulussa oli meneillään vanhemmilla luokilla koeviikot. Kävelin kotiin tuttua metsä polkua. Normaalisti olisin mennyt läheiselle puumajalle lukemaan. Voisin mennä myöhemmin, kunhan saan kirjani takaisin. Olin aina halunnut elää samalla tavalla kuin kirjan Samantha. Hienoissa palatseissa asuminen olisi mahtavaa. Kyllähän minä elin nyt jo aika hienoa elämää. Mutta palatsi on kyllä aivan eri asia kuin isomman kokoinen kartano. Kun avasin ulko-oven, pystyin jo aistimaan ilmassa samanlaista tunnelmaa kuin ennen pommin laukaisua. Jännitystä ennen räjähdystä. Nostin takkini naulakkoon ja riisuin kenkäni. Yritin hipsiä hiljaa huoneeseeni, ettei vanhempani huomaisi. Pääsin neljä rappusta ylöspäin, kun kuulin jo lähentyviä askelia. "Neiti Samantha, isäsi pyysi minua hakemaan sinut teehuoneeseen, kun tulet kotiin", kotiaivustajamme Annet tuli ilmoittaman. "Kiitos ilmoituksesta, menen saman tien", vastasin hänelle hieman ärtyneenä. Heitin reppuni muutaman askeleen ylemmäs. Kävelin rappuset alas ja lähdin kävelemään teehuoneeseen. Avasin hiljaa paksun ja painavan oven. Kullanvärinen

ovenkahva oli kylmä. Astuin huoneeseen sisään. Vanhempani nostivat katseensa minuun ja laskivat kirjansa alas. "Päivää Samantha, tapahtuiko koulussa tänään jotain normaalia poikkeavaa?" äitini kysyi minulta arvokkaasti. "Päivää, te tiedätte luultavasti jo sen minun lukemiseni matikan tunneilla. Tiedän, ettei minun pitäisi lukea sitä, mutta voinut vastustaa sitä. Samantha oli juuri astumassa helikopteriin, ennen kuin se mies saisi häntä kiinni. Se oli hirveän jännittävä kohta, enkä voinut keskittyä tunneilla, ennen kuin saisin tietää, mitä tapahtuu seuraavaksi", kerroin heille. "Sinun pitäisi miettiä, mitä sinä luet. Ei ole tervettä, että jokin asia on saanut sinut tuolla lailla koukkuun. Kiellän sinulta sen kirjan lukemisen", isäni katsoi minua tiukasti. Näin heidän ilmeistään, kuinka pettyneitä he olivat. He eivät koskaan saisi minusta sellaista lasta kuin he itse halusivat. Äiti oli lukenut monta kasvatukseen liittyvää kirjaa, ja toivoi että tulisin järkiini. Kävelin pois huoneesta pitkän keskustelun jälkeen ja päätin hakea kannettavan tietokoneeni ja etsiä tietoa Samantha-prinsessasta. Säilytimme koneitamme isäni työhuoneen lipastossa. Nostin valkoisen kannettavani ja lähdin nousemaan portaita ylös. Nappasin matkan varrella reppuni mukaan. Kun pääsin huoneeseeni, lysähdin sängylle ja nousin istumaan ison tyynyyn nojaten. Avasin koneen ja aloitin etsinnän. Halusin tietää, missä hän asui ja minkä ikäinen hän oli. Hakeminen oli helppoa. Hän asui Esniassa. Sinne lähti lentoja joka päivä, ja ne eivät olleet liian kalliita. Ostin liput ennen kuin edes ajattelin seurauksia. Lento lähtisi seuraavana aamuna. Hain kaapistani tyhjän matkalaukkuni ja viikkailin sinne lempivaatteitani, tyhjensin samalla alusvaatelaatikkoni matkalaukkuun. Heitin koulurepustani kaikki koulutavarat pois, ja asettelin sinne kannettavani. Kävelin lipastolleni, ja avasin ylimmän laatikon auki. Heitin sieltä kaksi yö pukua, ja otin laatikon perältä metallisen laatikon. Se oli salainen rahasäästöni. Siirsin rahat lompakkooni. Kirjoitin hätäisesti paperilapun vanhemmilleni. "Hei, kun luette tämän, olen luultavasti jo lähtenyt. Rakastan teitä paljon mutta jaksan enää ohjattua elämääni ja päätin lähteä etsimään prinsessa Samanthanin. Otin rahaa mukaan ja lähettelen teille sitten kortteja matkan varrella. Tapaamme kyllä vielä. Tyttärenne, Samantha." Laskin kirjeen pöydälleni ja lähdin.